

Arrest

nr. 124 865 van 27 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 27 november 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 3 november 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 31 juli 2012 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.4. Verzoeker diende op 10 oktober 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 2 december 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 13 december 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2012 werd ingediend door (+ aanvulling op 14.08.2013):

S.(...), L.(...)

nationaliteit: Armenië

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 27 november 2009 in België verblijft, vanaf zijn aankomst in de Belgische samenleving ten zeerste werk zou gemaakt hebben van de integratie in de Belgische samenleving waarin hij zich weldegelijk zou geprofileerd hebben en niet onopgemerkt zou gebleven zijn, op heden behoorlijk Nederlands zou spreken, in geval van regularisatie onmiddellijk tewerkgesteld zou kunnen worden, werkwilbig zou zijn, zou willen voorzien in zijn eigen levensonderhoud en dat van zijn gezin, zich op sociaal vlak steeds op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, een grote vrienden- en kennissenkring zou opgebouwd hebben die hem willen steunen en helpen, sociale banden zou hebben met de Belgische samenleving, energetisch en sociaal-medelevend zou zijn, zijn centrum van belangen in België zou liggen en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Betrokkene legt trouwens geen enkel stavingsstuk voor m.b.t. zijn vermeende integratie. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen zou kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9. 2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 27 november 2009, deze asielaanvraag werd afgesloten op 03 november 2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, betrokkene gaf geen gevolg aan de oproep tot gehoor, noch gaf hij hiervoor een reden op. Betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat via woonplaatskeuze aan hem betekend werd op 31 juli 2012 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets minder dan 1 jaar - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De raadsheer van betrokkene stelt dat hij de aanvraag niet kan richten vanuit zijn land van herkomst omdat zijn leven aldaar ernstig gevaar loopt en dit een schending zou zijn van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Wat de vermeende schending van dit artikel 3 EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het EVRM.

Meester Keulen haalt aan dat betrokkene een duurzame en langdurige relatie heeft met mevrouw M.(...) S.(...) (...) die in het bezit is van een B-kaart en dus legaal in België verblijft. Zij wensen hun relatie te bezegelen in een burgerlijk huwelijk voor de burgerlijke stand. Ten tijde van het indienen van onderhavige regularisatieaanvraag was mevrouw zwanger. Inmiddels is mevrouw op 28 juni 2013 bevallen van een zoontje, S.(...) A.(...) (...) (zie geboorteakte), Een terugkeer zou een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betekenen. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 18 augustus 2012 aangifte deed bij de stad Sint-Truiden dat hij in het huwelijk wenste te treden met Mevrouw M.(...). Op 15 november 2012 werd er echter een negatief advies gegeven door het Parket van de Procureur des Konings van Hasselt. We merken op dat betrokkene in het kader van zijn langdurige relatie een aanvraag voor een toelating tot verblijf in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen indiende op 10 april 2013. Op 24 juni 2013 werd in deze aanvraag door de Dienst Gezinshereniging een beslissing tot onontvankelijkheid genomen, deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 14 augustus 2013. De redenen waarom de aanvraag onontvankelijk werd bevonden, zijn de volgende: "Betrokkene haalt aan dat hij Armenië verlaten heeft omwille van politieke redenen. Hij voelt zich hier 100% veilig, omdat hij hier niet de risico's heeft om politieke tegenstanders te ontmoeten en opgepakt te worden. Dit argument kan hier niet weerhouden worden, daar de asielaanvraag van betrokkene op 04.11.2010 werd geweigerd. Hij is op deze basis dus niet verhinderd om tijdelijk België te verlaten om zijn aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger. Het feit dat zijn partner zwanger is, verhindert hem eveneens niet om tijdelijk België te verlaten om zijn aanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger Trouwens, na de weigering van zijn asielaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 quinquies) d.d. 26.07.2012, bleef betrokkene toch in België. Hij is dus zelf verantwoordelijk voor zijn situatie en moet er de gevolgen van dragen. Daarbij voldoet betrokkene niet aan de voorwaarde van artikel 10 §1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980: op 16.11.2012 werd het voorgenomen huwelijk van betrokkene met de partner geweigerd op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Deze beslissing heeft kracht van gewijsde, want betrokkene en de partner dienden geen beroep in tegen deze beslissing. Ze besloten een wettelijke samenwoning af te sluiten." Dat betrokkene een duurzame relatie heeft, de wens koesterde om te huwen met zijn partner en nu legaal samenwoont met haar, kan dan ook niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden door onze diensten. Het feit dat hun kindje inmiddels geboren werd, verandert dit niet. Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Betrokkene meent dat zijn verzoek op gelijke basis staat met een aanvraag om machtiging tot verblijf conform de regularisatiewet van 22 december 1999. De wet van 22 december 1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de wet van 1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker.

Immers:

Art. 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:

"Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

Een terugkeer naar Armenië zou voor verzoeker om politieke redenen een risico inhouden op schending van art. 3 EVRM.

Het is niet omdat de asielaanvraag van verzoeker is afgewezen, dat er geen risico bestaat op schending van art. 3 EVRM bij een terugkeer naar Armenië. Het toepassingsgebied van art. 3 EVRM is immers mimer dan dat van de bepalingen waarop de asielinstanties zich baseren bij de behandeling van asielaanvragen.

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk dat:

"Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Een terugkeer naar Armenië zou voor verzoeker zijn recht op eerbiediging van zijn privé-, familie-, en gezinsleven schenden in de zin van art. 8 EVRM.

Verzoeker heeft een duurzame relatie met een vrouw waarmee hij een gemeenschappelijk kind heeft, m.n. A.(...) S.(...), °(...) te (...). Zijn partner, mevr. S.(...) M.(...), geboren te (...) op (...), is in het bezit van een BIVR houdende definitief verblijf. (zie bijlagen 3-4)

Verzoeker en zijn partner hebben bovendien een wettelijke samenwoning afgesloten op 02.04.2013. (bijlage 5)

Indien verzoeker verplicht wordt terug te keren naar Armenië, zou de gezinscel doorbroken worden.

Daarbuiten zijn er nog andere redenen voorhanden die het voor verzoeker feitelijk onmogelijk maken terug te keren naar Armenië.

Verzoeker en zijn partner gaan een nieuwe aanvraag indienen bij de stad Sint-Truiden om in het huwelijk te kunnen treden. Gelet op de gewijzigde gezinssamenstelling, kan de ambtenaar van de burgerlijke stand dit redelijkerwijs niet weigeren.

Hoogstwaarschijnlijk zal na deze aanvraag tot huwelijksvoltrekking er een nieuw onderzoek gevoerd worden naar eventueel schijnhuwelijk. Tijdens deze procedéure is het van belang dat verzoeker ter beschikking blijft van de bevoegde instanties en kan bijgevolg niet naar Armenië terugkeren.

Ook het feit dat verzoeker hier bijzonder goed is geïntegreerd en het centrum van zijn belangen duidelijk hier gevestigd is, maakt het voor verzoeker onmogelijk of minstens zeer moeilijk om terug te keren naar Armenië.

In de bestreden beslissing zegt de verwerende partij: "Betrokkene legt trouwens geen enkel stavingsstuk voor m.b.t. zijn vermeende integratie. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen zou kunnen voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980."

In dit verband verwijst verzoeker naar de vele getuigenverklaringen die ook werden neergelegd in het kader van de eerste aanvraag tot huwelijksvoltrekking. Deze verklaringen zijn duidelijke bewijzen van de integratie van verzoeker. (bijlage 6)

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheden.

Verwerende partij heeft nagelaten om een eventuele schending van art. 3 EVRM en art. 8 EVRM te onderzoeken vooraleer het afleveren van het bestreden bevel.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en schendt bovendien artikel 3 en artikel 8 van het EVRM."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is

kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

2.4. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.5. Verzoeker meent dat een onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar zijn concrete situatie en verbindt deze vaststelling aan de aangevoerde schendingen van artikel 3 en 8 van het EVRM. De Raad merkt in de eerste plaats op dat met de bestreden beslissing geen uitspraak werd gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. Een eventuele afzonderlijke verwijderingsmaatregel zou als afzonderlijke beslissing kunnen worden aangevochten hetgeen in casu ook gebeurd is (zie rolnr.: RvV 145 780). Bij gebrek aan dergelijke verwijderingsmaatregel in de bestreden beslissing maakt verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Om dezelfde reden, het gebrek aan een verwijderingsmaatregel, zijn een eventuele schending van het privé- en/of gezinsleven en daarmee van artikel 8 van het EVRM evenmin aan de orde (cf. RvS 5 oktober 201, nr. 215 574).

2.6. Voor zover verzoeker aanvoert dat in het kader van de zorgvuldigheid geen rekening zou zijn gehouden met bepaalde elementen die hij had aangebracht in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, merkt de Raad op dat verzoeker geenszins concreet maakt welke buitengewone omstandigheden door de gemachtigde van de staatssecretaris over het hoofd zouden zijn gezien. Voor zover verzoeker verwijst naar de (veiligheids-)situatie in Armenië merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat *"het in casu enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden"*. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij concrete elementen had aangehaald om zijn voorgehouden risico op een onmenselijke of vernederende behandeling te staven.

2.7. Met betrekking tot het gezinsleven van verzoeker met een Armeense vrouw met verblijfsrecht, wordt er door de gemachtigde van de staatssecretaris op gewezen dat verzoeker niet voldoet *"aan de voorwaarde van artikel 10 §1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980: op 16.11.2012 werd het voorgenomen huwelijk van betrokkene met de partner geweigerd op basis van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek. Deze beslissing heeft kracht van gewijsde, want betrokkene en de partner dienden geen beroep in tegen deze beslissing. Ze besloten een wettelijke samenwoning af te sluiten."* Dat betrokkene een duurzame relatie heeft, de wens koesterde om te huwen met zijn partner en nu legaal samenwoont met haar, kan dan ook niet als buitengewone omstandigheid weerhouden worden door onze diensten. Het feit dat hun kindje inmiddels geboren werd, verandert dit niet. Wat de vermeende schending van artikel 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt." Verzoeker toont niet aan dat hij het gegeven dat hij thans in zijn verzoekschrift opwerpt, met name dat hij een nieuwe aanvraag overweegt om in het huwelijk te treden waardoor hij ter beschikking van de ter zake bevoegde instanties zou moeten blijven, als buitengewone omstandigheid heeft ingeroepen in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 oktober 2012 of in de aanvulling van 14 augustus 2013. Los van de vraag of deze hypothetische stelling als buitengewone omstandigheid zou kunnen worden aanvaard, kan

verzoeker niet verwachten dat er bij het nemen van de bestreden beslissing hier rekening mee zou worden gehouden.

2.8. Wat zijn privé-leven en integratie in België betreft, levert verzoeker kritiek op de overweging uit de beslissing dat hij hiervan geen stavingsstukken zou hebben neergelegd. De Raad wijst er echter op dat verzoeker in dit verband verwijst naar de getuigenverklaringen die werden neergelegd bij de aanvraag tot huwelijksvoltrekking (Verzoekschrift, bijlage 6), zoals verzoeker zelf te kennen geeft. Verzoeker maakt echter niet in het minst aannemelijk dat hij deze stukken, die in het kader van een procedure bij de ambtenaar van de burgerlijke stand en eventueel in het kader van een navolgend onderzoek door het Parket werden neergelegd, eveneens aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd bij of ter aanvulling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 oktober 21012. In elk geval kan de gemachtigde van de staatssecretaris onmogelijk een onzorgvuldigheid worden verweten doordat hij bewijsstukken die helemaal geen uitstaans hebben met de regularisatieprocedure niet zou hebben betrokken bij zijn beoordeling.

2.9. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. De zorgvuldigheidsplicht werd niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover dienstig aangevoerd, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. DE LANGE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. DE LANGE

F. TAMBORIJN